

DOSAR NR. 89/2005

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SIBIU
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS AD-TIV

SENTINȚA CIVILĂ NR.171/C
Ședința publică din 8 martie 2006
PREȘEDINTE: Tatiana Marcu-judecător

GREFIER : Silvia Tereș

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra cauzei comerciale formulate de reclamanta SALU SĂLIȘTE Ș.a. împotriva pârâtei D.G.F.P. Sibiu, pentru contestație.

La apelul nominal nu se prezintă părțile.

Procedura completă.

Cauza a fost depusă în fond la data de 22 februarie 2006 când cei prezenți au pus concluzii în vederea încheierii din aceeași zi încheierea se face parte integrantă din prezenta sentință.

TRĂGĂTORII.

Constată că prin acțiunea în contracte administrativ fiscal înregistrată la această instanță la nr. 89/2005 și precizată ulterior (51-5) reclamanta SALU SĂLIȘTE a chemat în judecată pârătele Direcția Finanțelor Publice Sibiu și Administrația Finanțelor Publice Săliște, solicitând instanței ca prin hotărârea judecătorească ce se va pronunța să se dispună :

- anularea în parte a dispozițiilor Deciziei nr.5 /28.02.2005 emisă de pârâta D.G.F.P. a Județului Sibiu, respectiv a pct.5, prin care se respinge contestația reclamantei privind suma de lei la care a fost obligată;
- anularea procesului verbal de constatare nr. 2.2003 încheiat la 2003 de către pârâta Administrația Finanțelor Publice Săliște.

Cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, se susține, în esență că, calculul TVA stabilit suplimentar la pct.4 din actul de control a fost efectuat eronat, cota TVA fiind aplicată numai asupra veniturilor, fără a se ține cont de TVA la care reclamanta asociație avea un drept de deducere în baza art.67 alin.5 lit. „a” și „b” din H.G. nr.598/2002; calculul veniturilor nete impozabile din procesul verbal atacat a fost efectuat fără a se ține seama în întregime de T.V.A. deductibilă la care reclamanta avea dreptul; la determinarea cheltuielilor nedeductibile cuprinse la pct.9. în anexele 1-2, nr.5 și nr.6 din același proces-verbal nu s-a ținut cont de facturile mărfurilor cu

N.I.R. la intrare, care cuprindeau mărfuri supuse spre vânzare și care au adus venituri, care au fost luate în considerare, fără a se ține seama de cheltuielile deductibile, cu motivarea greșită că furnizorii au trecut pe ele S.C." " în loc de A.F. „Lobu”, aspect recunoscut și corectat de furnizori la momentul respectiv; valoarea T.V.A. calculată suplimentar la plată a fost stabilită începând cu luna octombrie 2001, dar din această lună plafonul maxim era de 125.000.000 lei, iar cifra de afaceri a asociației-reclamante era de 17.800.000 lei conform procesului verbal în discuție.-

Se mai relevă, în continuare că, la calculul veniturilor nete impozabile cuprinse în actul de control din luna august 2002 a fost supus impozitului un venit de 18.170.000 lei, sumă ce nu se regăsește în încasările asociației familiale, deoarece începând cu 21 august 2002 veniturile reale erau de 18.170.000 lei, înregistrându-se astfel un plus de 3.000.000 lei.

De asemenea, a fost greșit calculat T.V.A.-ul deductibil pentru perioada 1 iunie 2002- 21 august 2002, deoarece la 1 iunie 2002 reclamanta avea un stoc de 21.521.945 lei, marfă ce a fost vândută după data de 1 iunie 2002, astfel că, conform H.G. nr.598/2002 și Lg.345/2002, beneficia de dreptul de deducere T.V.A. de 4.227.721 lei.

La capitolul cheltuielii nedeductibile, organul de control fiscal nu a luat în considerare facturile de curent electric, facturile de plată pentru încălzirea spațiului, cheltuielile de transport dovedite cu acte, vitrina frigorifică etc. care au contribuit la buna desfășurare a activității asociației, toate în valoare de 1.113.127 lei și pentru care s-a aplicat T.V.A. în sumă de 1.193.298 lei.

În fine, se mai susține că, se poate recalcula T.V.A. deductibilă și pentru perioada 1 ianuarie 2002-31 mai 2002, care a fost achitată odată cu cumpărarea mărfii și care a urmat să fie impusă încă o dată, în sumă de 7.924.407 lei.

Acțiunea a fost legal timbrată.

Prin întâmpinare, depusă la f.15 și completată ulterior(f.147) pârâta de Ord.1 D.G.F.P. a Jud.Sibiu solicită respingerea acțiunii de față ca netemeinică și nelegală.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta a fost supusă controlului fiscal, iar prin procesul verbal nr.5422 din 22.11.2003(f.64), organul de control fiscal, pârâta de ord.2 A.F.P. Săliște, a stabilit sumele datorate suplimentar, cu titlu de T.V.A. 5.377.774 lei, majorări de întârziere aferente 5.000.000 lei, dobânzi aferente- 2.790.660 lei și penalități de întârziere aferente în valoare de 2.451.411 lei.

Prin Decizia nr. 5/ 28.05.2005(f.2) pârâta de ord.1 D.G.F.P. a Jud.Sibiu a respins contestația reclamantei formulată în temeiul art.4 din OUG. 13/2001 ca neîntemeiată.

În cauză s-a efectuat un raport de expertiză contabilă (f.186 și urm.).

Verificându-se actul fiscal atacat în raport de dispozițiile legale în materie se constată că reclamanta nu a dovedit o altă stare de fapt decât cea reținută de organul de control.

Reclamanta a depășit plafonul de venituri de 50 mil. lei în luna august 2001, iar potrivit art.6 lit.A pct.K) 11 din OUG nr.17/2000, trebuia să se înregistreze la organul fiscal cu această calitate începând cu 15.09.2001, iar în temeiul dispoz.art.25 din OUG nr.17/2000, trebuia să înceapă să plătească TVA de la data de 01.10.2001.

Chiar dacă prin Legea nr.547/2001 pentru aprobarea O.U.G. nr.17/2000, intrată în vigoare la 26.10.2001, s-a stabilit un plafon de venituri de 125.000.000 lei, reclamanta nu poate solicita aplicarea acestei dispoziții ulterioare întrucât trebuia să se înregistreze ca plătitoare de T.V.A. începând cu 15.09.2001.

Potrivit lit.a) din pct. 10.6 din H.G. nr.401/2000 pentru aprobarea Normelor de aplicare a O.U.G.nr.17/2000 nu poate fi dedusă, T.V.A. aferentă intrărilor referitoare la :a) bunuri și/sau servicii achiziționate de contribuabili care nu sunt înregistrați la organele fiscale ca plătitori de T.V.A, iar dacă reclamanta nu era înregistrată ca plătitoare de T.V.A. pentru perioada 01.10.2001-31.05.2002 nu avea dreptul de a deduce T.V.A. aferentă achizițiilor, astfel stabilindu-se în mod corect suma suplimentară de plată în valoare de 27 lei.

Începând cu data de 01.06.2002 organul de control a aplicat dispoz.art.67 alin.5 din H.G. nr.508/2002 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr.345/2002 privind T.V.A. conform căroră, pentru persoanele impozabile, care potrivit legii, îndeplinesc condițiile de plătitori de T.V.A., dar nu au depus declarația de înregistrare fiscală, sau după caz, declarație de mențiuni, în vederea luării în evidență ca plătitori de TVA, organele fiscale vor proceda astfel: a) vor stabili diferența dintre TVA la care persoana impozabilă ar fi avut drept de deducere, conform documentelor legale aferente achizițiilor de bunuri și/sau servicii și TVA pe care ar fi avut obligația să o colecteze, aferentă bunurilor și serviciilor prestate; b) în situația în care, potrivit metodologiei prevăzute la lit.a) rezultă o diferență de taxă datorată bugetului de stat, vor calcula majorările și penalitățile de întârziere legale pentru întârzierea plății, vor aplica sancțiunile prevăzute de lege și vor lua măsuri pentru intrarea în legalitate.

Aplicând aceste dispoziții pentru perioada 01.06.2002-21.08.2002, organul de control a mai stabilit TVA suplimentară în valoare de 37 lei. De asemenea tot pentru această perioadă, organul de control în mod corect nu a admis la deducere TVA-ul aferentă mărfurilor în stoc la 01.06.2002, în temeiul art.60 alin.6) din H.G. nr. 598/2002, care prevede T.V.A. aferentă mărfurilor existente în stoc la începutul lunii. Este deductibilă doar pentru contribuabilii care au fost luați în evidență ca plătitori de T.V.A., reclamanta neîncadrându-se în această categorie, după cum s-a reținut și în raportul de expertiză contabilă(f.187).

Pe cale de consecință, în mod corect organul de control Administrația Finanțelor Publice Săliște a calculat majorări de întârziere, respectiv dobânzi și penalități de întârziere în valoare de 1480 lei conform art.29 din O.U.G. 17/2000 și art.31 Lg.345/2002.

Referitor la susținerile reclamantei vizând venitul net impozabil, instanța le găsește nefondate.

Astfel, potrivit dispoz. O.G. nr. 7/2001 venitul net impozabil se determină prin scăderea din veniturile brute din activitate comercială a cheltuielilor făcute pentru obținerea lor, la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

Cheltuielile nedeductibile sunt cele prevăzute de art. 16 alin. 4 lit. m) din O.G. nr. 7/2001 și cele pe care alte dispoziții legale le recunosc.

Potrivit art. 6 din Legea 82/1991 și pct. 119 din H.G. nr. 704/1993 privind regulamentul de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991 „orice operațiune patrimonială se consemnează în momentul efectuării ei într-un înscris care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ, care trebuie să cuprindă, ca element principal, menționarea părților care participă la efectuarea operațiunilor patrimoniale (când este cazul).

Înregistrând în contabilitate facturi fiscale și bonuri fiscale care nu au completată nici o denumire, în mod corect s-a stabilit în actul de control atacat, pentru perioada 01.01.2002-21.08.2002, cheltuieli nedeductibile în valoare de 12.477.637 lei.

Facturile trecute în Anexa 6 al raportului de expertiză au fost verificate de expertul contabil, care a reținut că sunt documente verificate de organele fiscale, iar pentru factura nr. 420000/01.05.2002 s-a acordat dreptul de deducere a T.V.A., iar valoarea acesteia a fost scăzută din venitul total realizat de reclamanta A.F.

De asemenea, în mod corect nu au fost acceptate la deducere cheltuielile pentru întreținerea și exploatarea spațiului închiriat, respectiv: energie electrică, cheltuieli de transport, etc.) deoarece acestea nu priveau reclamanta, facturile fiind emise pe numele altor persoane.

În ceea ce privește afirmația reclamantei referitoare la determinarea gresită a venitului net la data încetării definitive a activității, se relevă că, organul de control fiscal a făcut o corectă aplicațiune a art. 16 alin. 3 din O.G. nr. 7/2001, privind impozitul pe venit, conform căruia, în cazul încetării definitive a activității, stocurile de mărfuri rămase nevalorificate sunt incluse în venitul brut, adăugând suma de 2.103.000 lei, reprezentând valoarea acestor mărfuri nevalorificate la data de 21.08.2002, la veniturile de 7.930.000 lei, stabilindu-se astfel venitul total impozabil.

În această situație, aprecierile expertului vizând acest ultim aspect sunt lipsite de suport legal (f. 187).

Pe cale de consecință, relevăm că în mod corect pârâta D.G.F.P. Sibiu, sesizată cu soluționarea contestației reclamantei împotriva actului administrativ fiscal (procesul-verbal de control atacat), a procedat la respingerea contestației ca neîntemeiată prin Decizia dedusă judecării.

Față de cele prezentate, se constată că prezenta acțiune în contencios administrativ-fiscal este nefondată, procedându-se, în baza art. 182 alin. 2 C.pr. fiscală, la respingerea acesteia.

PENTRU ACESTE MOTIVE

**IN NUMELE LEGII
HOTARESTE**

Respinge acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată și precizată de reclamanta A.F. "FERRO", cu sediul în [redacted] împotriva pârâților DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI SIBIU, cu sediul în Sibiu, str.Calea Dumbrăvii, nr.28-32 și ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE SĂLIȘTE.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi 8.03.2006.

PREȘEDINTE

[redacted]

GREFIER

[redacted]

Red. 13.04
Cop. CM.10.05

